

Finansiella stabilitetsrådet

Fi 2013:09

Protokoll från Finansiella stabilitetsrådets möte den 11 november 2014

Sammanfattning

Rådets medlemmar diskuterade stabilitetsläget i den svenska finansiella sektorn och konstaterade att även om motståndskraften bedömdes som god, fanns en gemensam oro – om än i något olika grad – för den höga och stigande skuldsättningen i hushållssektorn. Mot bakgrund av detta välkomnades Finansinspektionens analys och förslag kring hur hushållens amorteringsbeteende skulle kunna förstärkas. Förslaget innebär att hushållen årligen ska amortera motsvarande 2 procent per år av ett bostadslån till dess belåningsgraden är 70 procent, och därefter en procent till dess belåningsgraden är 50 procent. Kravet kommer att gälla nya lån.

Riksbanken ansåg att Finansinspektionens förslag är ett steg i rätt riktning, men att det är otillräckligt för att hantera problemen med hushållens skuldsättning. Riksbanken betonade därför behovet av fortsatta åtgärder för att hantera hushållens höga skuldsättning. De andra deltagarna betonade i stället att det är viktigt att de åtgärder som nu övervägs inte får hota den sköra ekonomiska återhämtningen och därmed den finansiella stabiliteten och att man därför behöver ta ett steg i taget och noga utvärdera effekterna av hittills vidtagna åtgärder. Med något olika utgångspunkter enades därför rådets medlemmar om att ge beredningsgruppen och kansliet uppdraget att följa skuldutvecklingen och att hålla fortsatta diskussioner i rådet om de samlade effekterna av vidtagna åtgärder.

Vid mötet diskuterades även behovet av att i Sverige gå före EU i regleringsprocessen och införa ett s.k. bruttosoliditetskrav för bankerna. Finansinspektionen delade sin analys och menade att det finns risker och betydande konsekvenser på sikt med att låta ett icke riskvägt krav bli styrande för bankernas kapitalisering. Även om man då får ett enklare och ytligt sett mer transparent kapitalkrav, skapar det starka incitament för bankerna att öka sitt risktagande på ett icke önskvärt sätt. Mot

bakgrund av detta menar Finansinspektionen att Sverige bör avvakta ett införande till dess regleringen fastställts på EU-nivå. Riksgäldskontoret instämde i Finansinspektionens analys och slutsatser. Riksbanken anförde att svenska bankers bruttosoliditet, trots hög riskvägd kapitaltäckning, är låg i ett europeiskt och i ett historiskt perspektiv. Riksbanken anser därför att ett bruttosoliditetskrav bör införas och vara högre än det minimikrav på 3 procent som för närvarande diskuteras i EU. En nivå på 5 procent som införs gradvis mellan 2016 och 2018 är rimlig enligt Riksbanken.

Efter att översiktligt ha berört ett antal aktuella internationella regleringsinitiativ diskuterade rådet områden för beredningsgruppen och kansliet att arbeta vidare med inför rådets nästa möte i juni 2015. Mot bakgrund av de olika bedömningar som görs avseende behovet av ytterligare åtgärder fanns det även något olika synpunkter på fokus i det kommande arbetet. Rådet enades om följande punkter:

- Drivkrafterna bakom hushållens skuldsättning och riskerna kopplade till dessa behöver fortsatt analyseras. Analysen av effekterna av redan vidtagna och aviserade åtgärder bör också fortsätta. Särskilt bör en fördjupad analys av de fördelningspolitiska och regionala konsekvenserna av Finansinspektionens amorteringskrav genomföras. Därutöver bör utvecklingen av relevanta indikatorer fortsatt följas och vid behov ytterligare åtgärder analyseras.
- Fortsatta analyser av kapitalnivåerna och finansieringen i banksystemet med särskilt fokus på internationella regleringsinitiativ kring förlustabsorberande kapital (Total Loss Absorbing Capital), bruttosoliditetskrav och krav på stabil nettofinansiering (Net Stable Funding Ratio) bör genomföras.

Närvarande: *Finansdepartementet*
Per Bolund, ordförande
Ulf Holm
Pål Bergström
Finansinspektionen
Martin Andersson
Martin Noréus
Henrik Braconier
Riksgäldskontoret
Hans Lindblad
Lars Hörngren
Mårten Bjellerup

Riksbanken
Stefan Ingves
Kerstin af Jochnick
Kasper Roszbach
Finansiella stabilitetsrådets kansli
Niclas Alsén

§ 1 Stabilitetsbedömning

Finansinspektionen och Riksbanken föredrog för rådets medlemmar respektive myndighets bild av stabilitetsläget.

Finansinspektionen anser att den globala återhämtningen är fortsatt ojämn. Internationella prognosmakare bedömer att tillväxten blir cirka 1 procent i euroområdet 2015, men Finansinspektionen ser betydande risker på nedsidan. Det finns risker för en s.k. trippel dip i Europa till följd av svag realekonomi, geopolitiska risker och stigande realränta. För svensk del är tillväxten beroende av återhämtningen i omvärlden, men det finns också andra risker. Den låga inflationen bidrar till att öka den reala skuldbördan och tillsammans med det begränsade penningpolitiska utrymmet ökar detta risken för deflation, vilket skulle påverka den svenska tillväxten negativt.

För den inhemska finansiella marknaden finns risker i form av ökande bostadspriser och skuldsättning bland hushållen. Flera fundamentala faktorer bidrar till att förklara utvecklingen i bostadspriserna, bl.a. ett lågt bostadsutbud, demografi, urbanisering, inkomstökningar, låga räntor och ett ineffektivt utnyttjande av bostadsstocken. Sammantaget ökar nu utlåningen till hushållen med knappt 6 procent i årstakt och takten kan väntas stiga om konjunkturåterhämtningen tar fart. Hushållen har dock god motståndskraft och bankerna har stark likviditet, hög kapitaltäckning och kan hantera sin finansiering, dvs. både hushåll och banker är stresståliga. Riskerna som finns är bankernas beroende av marknadsfinansiering och ökningen i hushållens skulder.

Riksbanken beskrev den ökade volatiliteten på de finansiella marknaderna. Volatiliteten har sedan dess återvänt till lägre nivåer. Risker för den finansiella stabiliteten finns i form av sämre tillväxtutsikter och geopolitisk oro. Stresstesterna av de europeiska bankerna togs emot väl och svenska banker kan fortsatt finansiera sig till låga kostnader. I Sverige fortsätter bostadspriserna och hushållens skulder att öka i snabb takt från redan höga nivåer. Hushållens bolån ökar med cirka 6 procent i årstakt vilket är nästan dubbelt så snabbt som BNP. Det faktum att skuldkvoten stabiliserats under de senaste åren är

delvis en följd av lägre räntor och därmed högre disponibelinkomster. Det historiskt låga ränteläget talar för att bolånen kommer att fortsätta att stiga och riksbankens prognos är därför att skuldsättningen fortsätter att öka de kommande åren. På hushållsnivå så har skulderna fortsatt att stiga. Nivån på skuldkvoten, inte bara ökningstakten, har betydelse för konsumtionen vilket erfarenheterna från Danmark och Nederländerna indikerar.

Svenska banker har goda kärnprimärkapitalrelationer, men lite kapital i förhållande till totala tillgångar jämfört med många andra europeiska banker. I ett historiskt perspektiv har svenska bankers eget kapital i förhållande till totala tillgångar, bruttosoliditeten, minskat samtidigt som deras tillgångar ökat betydligt mer än BNP och det finns behov av att åtgärda det.

Riksgäldskontoret uttryckte oro för att den makroekonomiska utvecklingen i Sverige blir svagare än förutsatt till följd av läget i omvärlden. Riksgäldskontoret instämde i övrigt i allt väsentligt i Finansinspektionens stabilitetsanalys.

§ 2 Diskussion om behov av ytterligare åtgärder

Fördjupad diskussion om hushållens skuldsättning

Finansinspektionen redovisade myndighetens analys av skuldsättningen i hushållssektorn, och redogjorde därefter översiktligt för de åtgärder som man hade för avsikt att presentera vid en presskonferens senare under dagen.

Finansinspektionen anser att svenska hushåll har stora skulder, men också stora tillgångar. Skuldkvoten har stabiliserats sedan 2010 när bolånetaket infördes. Strukturella faktorer förklarar huvuddelen av uppgången fram till 2010, såsom en högre bostadsägarandel, lägre boskatter, lägre räntor och att hushållen etablerar sig på arbetsmarknaden senare i livet. Det återstår dock en del i ökningarna som inte kan förklaras. Internationella studier visar att det finns större skäl att vara orolig för ökningstakten i skulderna, än för nivån i sig. År 2011 började hushållens amorteringsbeteende förbättras och Finansinspektionens snabbenkät som genomfördes september och oktober 2014 visar att 80 procent av nya bolånetagare amorterar på sina lån. Ökningen i amorteringarna är omkring 50 procent jämfört med 2013, både beroende på att fler amorterar och på att den genomsnittliga amorteringen är större. Av de som har över 70 procent i belåningsgrad är bilden att nästan alla amorterar, och många av de hushåll som har över 50 procent i belåningsgrad gör det också.

Finansinspektionen bedömer att kreditriskerna kopplade till bostadsutlåningen är små. Samtidigt finns det makrorisker kopplade till den höga skuldsättningen avseende de hushåll som är högt belånade.

Finansinspektionens bedömning, utifrån internationella erfarenheter, är att konsumtionen bland hushåll med belåningsgrader som överstiger 50 procent kan reagera snabbt och kraftigt på makroekonomiska störningar. Detta beteende kan förstärka konjunktursvängningar.

En utgångspunkt för Finansinspektionens amorteringsförslag är därför att amorteringskrav inte bör omfatta lån där belåningsgraden understiger 50 procent. Samtidigt är det naturligt att hushåll med en högre belåningsgrad amorterar mer. En rimlig avvägning är därför att hushållen ska amortera motsvarande 2 procent, årligen, av lånet till dess belåningsgraden är 70 procent, och därefter 1 procent årligen till dess belåningsgraden är 50 procent. Förslaget kommer därmed mest påverka de hushåll som i framtiden har en belåningsgrad mellan 50 och 70 procent, dvs. de hushåll som i dag inte amorterar så mycket. För att ge hushåll en möjlighet att anpassa sig och för att begränsa de negativa effekterna på efterfrågan i ekonomin, kommer kraven bara gälla nya lån. Förutom de förstärkta amorteringskraven innebär Finansinspektionens förslag att de förbättringar av amorteringskulturen som skett sedan 2011 kommer att säkerställas med förslaget.

Det finns ett behov av flexibilitet i amorteringskraven, eftersom dessa annars riskerar minska stabiliteten. Flexibiliteten kan vara i form av att hushåll kan få anstånd med amorteringar i samband med arbetslöshet, sjukdom etc. Givet denna flexibilitet är bedömningen att stabilitetseffekten av förslaget blir positiv.

De makroekonomiska konsekvenserna av förslaget bedöms bli en betydande minskning av hushållens belåningsgrad på sikt. Infasningen kommer att ta tid och väntas få full effekt inom en 20-årsperiod.

Efterfrågan på bostäder, och därmed bostadspriserna, bedöms kunna minska med ungefär 5 procent enligt Finansinspektionens beräkningar, men betydande osäkerhet finns. Lägre bostadspriser bidrar till en lägre skuldsättning och kan därmed gynna stabiliteten. De hushåll som ännu inte är inne på marknaden bedöms gynnas av lägre priser.

Den direkta effekten på hushållens konsumtion bedöms bli liten, men kan bli större om det blir en bostadspriseteffekt. På kort sikt bedöms den totala effekten på konsumtionen bli en minskning med 0,5 procent, och på lång sikt blir det sannolikt en försumbar effekt.

Finansinspektionen ser att en kontinuerlig uppföljning av vidtagna åtgärder är värdefull, och att rådet kan bistå i en sådan analys. Flera åtgärder har vidtagits, bl.a. bolånetaket, höjda riskvikter, amorteringsrekommendationer, individuella amorteringsplaner samt

Finansinspektionens förslag idag. Effekterna av dessa åtgärder behöver följas upp innan mer görs.

Riksbanken hade delat sin analys med övriga deltagare i stabilitetsrådet innan mötet. Riksbanken menade att frågan om konsekvenserna av Konkurrensverkets bedömning av Bankföreningens amorteringsförslag måste redas ut. Finansinspektionen svarade att frågan om Bankföreningens amorteringsförslag inte är så enkel att reda ut eftersom även EU-kommissionen kan komma att ha synpunkter på en sådan överenskommelse. Alternativet med en branschöverenskommelse är därmed att betrakta som ogenomförbart.

Riksbanken frågade hur Finansinspektionens förslag kommer att formaliseras. Beskedet från Finansinspektionen var att det kommer att upprättas ett regelprojekt, dvs. ett regelförslag tas fram och som sedan remitteras. Enbart nya lån kommer att omfattas. Det som behöver utredas är hur nya lån ska definieras, men en riktlinje för det finns redan i bolånetaket och dess definition på nya lån. Finansinspektionen betonade att flexibiliteten måste utformas på ett bra sätt. Vilka slags situationer – exempelvis arbetslöshet eller sjukdom – som kan motivera undantag från regeln kommer att tydliggöras i remisspromemorian. Finansinspektionen är tveksam till att begränsa flexibiliteten kvantitativt utan utgångspunkten är att detta följs upp kvalitativt i tillsynen.

Riksbanken frågade vilka avvägningar Finansinspektionen gjort avseende möjligheten att istället relatera lånet till storleken på hushållets inkomst. Finansinspektionen menade att det finns både för- och nackdelar med att relatera kravet till inkomst men att det huvudsakliga skälet för att relatera kravet till belåningsgraden är att det framstår som enklare och mer tydligt och därmed lättare att förstå för såväl banker som bolånetagare.

Riksbanken anser att det naturliga när lån tas bör vara att de ska betalas tillbaka. I början av tjugohundratalet försvann amorteringskulturen och nu behöver detta vändas igen. Svenska hushåll har för höga skulder jämfört med omvärlden och Riksbanken ser en risk att om skulderna och inkomsterna utvecklas i samma takt som de senaste tio åren kommer den aggregerade skuldkvoten att stiga till ca 230 procent om tio år. Höga skulder och stigande bostadspriser kan medföra allvarliga konsekvenser för både den realekonomiska utvecklingen och den finansiella stabiliteten. Högre skulder gör hushållen mer sårbara för olika störningar som kan leda till en svag utveckling i konsumtion och sysselsättning. Särskilt problematiskt kan det bli om bostadspriserna också faller, som till exempel i Danmark.

Riksbanken anser att Finansinspektionens förslag är ett steg i rätt riktning men att det är otillräckligt för att hantera problemen med hushållens skuldsättning. Även om Finansinspektionens förslag inte är tillräckligt för att lösa problemen med hushållens skuldsättning så är det

viktigt och värdefullt att åtgärder vidtas omgående. Det är sedan viktigt att det sker en frekvent utvärdering av effekterna på hushållens skuldsättning i form av en punktmarkering under ganska många år framöver. Eftersom effekten av Finansinspektionens förslag på hushållens skuldsättning bedöms vara liten behöver det kompletteras med flera åtgärder som kan dämpa efterfrågan på krediter. Tänkbara åtgärder som bör analyseras vidare är en skärpning av bolånetaket, en begränsning av andelen kredit till rörlig ränta och en höjning av miniminivåerna i bankernas kvar-att-leva-på-kalkyler. Riksbanken anser därför att Finansiella stabilitetsrådet bör ge beredningsgruppen i uppdrag att fortsätta analysera behovet av ytterligare åtgärder och komma med konkreta förslag till rådets möte i juni 2015.

Riksbanken menar att vi kommer att konfronteras med frågor som rör andra politikområden, såsom obalansen på bostadsmarknaden och beskattningsfrågor. En analys kring vad som är en lämplig andel lån med rörlig ränta skulle vara värdefullt. Det mot bakgrund av bankernas beroende av extern finansiering och effekterna på svenska rörliga boräntor om kostnaden för den finansieringen stiger. Även en sådan analys skulle kunna ske inom ramen för stabilitetsrådet.

Finansinspektionen anser inte att det i dag finns behov av ytterligare åtgärder utöver det planerade amorteringskravet. Ytterligare åtgärder från Finansinspektionen kan bara komma ifråga om tidigare och planerade åtgärder visar sig otillräckliga. Det är av stor vikt att man går försiktigt fram så att inte förutsättningarna för hushållen och bostadsmarknaden ändras för snabbt eller kraftigt. Finansinspektionen är dock positiv till att analys av ränteavdrag och möjliga effekter på skuldsättningen av ett ökat byggande genomförs.

Riksgäldskontoret instämde i stort i Finansinspektionens ståndpunkter. Skulderna är en risk och det är rimligt att alla sparar belopp som i alla fall motsvarar förslitningen på bostaden. För högt skuldsatta hushåll är det rimligt att sparandet sker i form av amorteringar, men för belåningsgrader under 50 procent kan hushållen med fördel själva besluta om sparformen.

Amorteringskulturen som börjar växa fram är positiv och Finansinspektionens förslag för att säkerställa den är välavvägt även om viss försiktighet bör iakttas. Därför behövs en fördjupad analys av de fördelningspolitiska och regionala av effekterna. Förslaget kan medföra en risk för segregering och ökade stabilitetsrisker på kort sikt. Det kan även leda till inlåsnings effekter, som gör att rörligheten på bostadsmarknaden försämras. Förslaget kan alltså på kort sikt öka känsligheten för störningar och därmed riskerna. Det är viktigt att inte glömma bort risken för policymisstag särskilt i tider med svag utveckling i omvärlden.

Dessutom måste det finnas en tanke om hur en skuldökning till följd av ökat byggande ska hanteras. Den totala belåningen ökar då i ekonomin men är inget skäl att strama åt kreditgivningen. En samlad analys skulle behöva göras avseende hur hushåll och banker kommer att påverkas av både denna och tidigare genomförda åtgärder. En sådan analys bör beakta inte bara det finansiella stabilitetsperspektivet utan också hur hushållens hela investeringsperspektiv påverkas, hur alternativa åtgärder som t.ex. skatteförändringar påverkar ekonomin och hur en större andel bundna lån påverkar stabiliteten. Vid en analys av effekterna av ändrade skatteregler bör effekterna av skillnaderna mellan likviditetsindragning via amortering, dvs. eget sparande, respektive skatter som drar in inkomster till staten beaktas.

Sammantaget stärker och konsoliderar dock Finansinspektionens förslag den pågående förändringen av amorteringskulturen, vilket Riksgäldskontoret välkomnade.

Finansdepartementet delade övriga myndigheters oro för nivån och ökningstakten i hushållens skulder och välkomnade därför Finansinspektionens analys och förslag. Finansdepartementet betonade dock vikten av att inte gå för snabbt fram utan istället noga analysera och utvärdera konsekvenserna av tidigare och nu föreslagna åtgärder, så att de samlade effekterna i sig inte riskerar hota den finansiella stabiliteten. Detta bör vara en prioriterad uppgift för rådet, beredningsgruppen och kansliet.

Finansdepartementet framhöll också vikten av att noga analysera effekterna av ett amorteringskrav på olika grupper i samhället, exempelvis nya bostadsköpare. I det sammanhanget betonades också vikten av att samspelet mellan ett utökat amorteringskrav och det befintliga bolånetaket analyseras. Finansdepartementet lyfte även frågan om att analysera den samlade effekten för förstagångsköpare av olika åtgärder. Vidare frågade finansdepartementet om effekten på bostadsefterfrågan kunde förväntas bli större i storstäderna jämfört med landet i stort. Finansinspektionen har inte ännu haft möjlighet att i detalj analysera detta, men håller det för troligt att effekten av förslaget blir större i storstäderna.

Finansdepartementet undrade vidare hur banker och hushåll kan förväntas agera innan det nya kravet börjar gälla. Finansinspektionen förväntar sig inte att priserna och utlåningstillväxten kommer att öka temporärt fram till dess förslaget är genomfört. Bedömningen avseende bankerna är att de sannolikt anpassar sig skyndsamt till kommande krav. Bankerna bedöms inte heller dra tillbaka de amorteringsplaner de i dag tillämpar för nya låntagare.

Bankernas kapital – bruttosoliditet/leverage ratio

Finansinspektionen redogjorde för sin analys avseende om Sverige bör införa bruttosoliditetskrav innan det blir ett krav från EU, dvs. före

2018. Idag har bankerna riskvägda kapitalkrav, vilket i huvudsak fungerar väl. Det är rimligt att större risker leder till högre kapitalkrav och skapar också starka incitament för bankerna att mäta och hantera sina risker, vilket i grunden är mycket positivt. Riskvägda kapitalkrav har dock kritiserats på flera punkter; de är svåra att förstå; bankerna har möjlighet att själva skatta vissa parametrar utifrån sin egen förlusthistorik och det kan i vissa fall vara svårt för tillsynsmyndigheter att bedöma rimligheten i dessa skattningar; och tillbakablickande modeller har en tendens att underskatta framtida risker. Mot denna bakgrund har det internationella regleringsarbetet under senare år utvecklats i riktningen mot att begränsa modellernas påverkan på kapitalkraven. Ett extremt sätt att göra detta är att införa ett mått som inte är riskvägt, t.ex. ett bruttosoliditetskrav. Det är ett mått som är lätt att förstå och inte innehåller några mätfel. Ett bruttosoliditetskrav kan också hantera risken för att bankerna pressar ner kapitalkravet genom interna modeller.

Finansinspektionen anser dock att det finns risker och betydande konsekvenser på sikt med att frångå riskvägda kapitalkrav. Bruttosoliditetsmättet utgår ifrån att alla tillgångar har samma risk och skapar om det är ett bindande krav starka incitament för bankerna att öka sitt risktagande. Fokus kommer att flyttas mot att mäta avkastning och inte risk. Därmed kan marknadsfenomenet där aktörer "jagar" högre avkastning utan hänsyn till risken i större utsträckning komma att präglas även av bankerna. Detta fenomen är relativt väl belagt och är tydligt i länder som använder sig av icke riskvägda kapitalkrav, som exempelvis USA, där bankernas tillgångar har betydligt högre avkastning och därmed också högre risk, delvis på grund av att tillgångar med lägre risk som exempelvis bolån värdepapperiseras. En möjlig konsekvens blir att riskkapitalet i ekonomin utnyttjas mindre effektivt.

Finansinspektionen anser därför att ett bruttosoliditetskrav ska utgöra en säkerhetsspärr men inte vara det bindande kapitalkravet. Därmed finns inget skäl för Sverige att gå före med ett införande eftersom nivån i svenska banker redan är tillräckligt hög (över 3 procent). Ett högre krav på bruttosoliditet skulle innebära att det inte längre är att se som en säkerhetsspärr, utan istället blir ett bindande krav. Det skulle innebära en stor förändring mot dagens riskvägda kapitalkrav som Finansinspektionen inte anser är önskvärd. Däremot anser inspektionen att det är bra med en fortsatt diskussion kring nivån på de riskvägda kapitalkraven på längre sikt.

Riksbanken höll med om att fokus bör vara på bankernas kapitalnivå och att rådet bör diskutera frågan. Svenska banksektorn är stor och om bankerna får problem kan det bli mycket kostsamt för samhället. Finanskriser har stora makroekonomiska kostnader och kan också ge

upphov till betydande statsfinansiella problem. Bankernas betydelse för svensk ekonomi har ökat med tiden, samtidigt som ägarkapitalet i bankerna har minskat. För att öka motståndskraften i de svenska bankerna är det därför rimligt att införa ett bruttosoliditetskrav som ett komplement till de riskbaserade kapitaltäckningskraven och att tidigarelägga det. Precis som de riskbaserade kapitaltäckningskraven bör det svenska kravet sättas högre än minimikravet som indikerats i Basel 3-överenskommelsen. Ett bruttosoliditetskrav bör införas gradvis under en längre tidsperiod för att ge bankerna tid att uppnå kravet. En nivå på 4 procent från januari 2016 och 5 procent från januari 2018 är rimligt. Om storbankerna delar ut hälften av sina förväntade vinster bedöms de ha en bruttosoliditetsnivå omkring eller över 5 procent från och med 1 januari 2018.

Riksgäldskontoret delade Finansinspektionens bedömning och underströk att huruvida riskvägda eller inte riskvägda kapitalkrav är bindande kan ha avgörande betydelse för bankernas hantering av till exempel bolån. Förändringar i riktning mot icke riskvägda krav måste därför föregås av noggrann analys.

Aktuella regleringsfrågor

Riksbanken inledde med att redovisa aktuella frågor som nu är föremål för diskussion i olika fora. Financial Stability Board kommer att publicera ett dokument om förlustabsorberande kapital (TLAC) inom kort, inför att frågan ska avrapporteras på G-20 mötet. TLAC kommer för stora banker ange hur mycket skulder som kan omvandlas till kapital i händelse av resolution. Till detta kommer frågor om var dessa skuldinstrument ska placeras i gränsöverskridande banker. Det finns skäl att fortsätta följa detta arbete i finansiella stabilitetsrådet. En annan aktuell fråga är likviditetstäckningskrav i svenska kronor.

Finansinspektionen och Riksgäldskontoret höll inte med om att likviditetstäckningskrav i kronor är en aktuell fråga. Ett sådant krav har redan utretts och diskuterats av det finansiella stabilitetsrådet. Finansinspektionen och Riksgäldskontoret bedömde då att ett sådant krav inte gick att motivera från stabilitetshänsyn, utan att det skulle försvaga svenska bankers likviditetsbuffertar.

Finansinspektionen höll med om att TLAC är en viktig fråga och nämnde att även europeiska bankmyndigheten kommer att skicka ut en konsultation kring kriterierna för att bestämma nivån på kravet. I Baselkommittén diskuteras standardiserade riskvikter och förslag kommer framöver. Efter att det finns ett enande kring Net Stable Funding Ratio (NSFR) så är nästa steg ett EU-genomförande.

§ 3 Kommande arbete

Mot bakgrund av de olika bedömningar som görs avseende behovet av ytterligare åtgärder fanns det även något olika synpunkter på fokus i det kommande arbetet i beredningsgruppen och kansliet inför rådets nästa möte i juni 2015. Rådet enades om följande punkter:

- Drivkrafterna bakom hushållens skuldsättning och riskerna kopplade till dessa behöver fortsatt analyseras. Analysen av effekterna av redan vidtagna och aviserade åtgärder bör också fortsätta. Särskilt bör en fördjupad analys av de fördelningspolitiska och regionala konsekvenserna av Finansinspektionens amorteringskrav genomföras. Därutöver bör utvecklingen av relevanta indikatorer fortsatt följas och vid behov ytterligare åtgärder analyseras.
- Fortsatta analyser av kapitalnivåerna och finansieringen i banksystemet med särskilt fokus på internationella regleringsinitiativ kring förlustabsorberande kapital, bruttosoliditetskrav och krav på stabil nettofinansiering bör genomföras.